

אור הנר

עורך: נריה אטון

דבר העורך

"ברך עלינו ה' אלוקינו את השנה הזאת..."

בסייעתא דשמיא בתפילת ערבית של יום חמישי, התחלנו להזכיר בתפילה "ברך עלינו".

בבואנו לברך ברכה זו בתפילת העמידה, עלינו לדעת ולהאמין שרק בזכות התפילות שאנו מתפללים למלך מלכי המלכים - רק בזכותם אנו זוכים לגשם.

ולא נהיה כמו אותם שמנסים לחשוב כל מיני מחשבות למינהם, ולפרש כל מיני פרשנויות למינהם, "הסופה והרוחות הם אוויר קר שחדר לאזורינו מקפריסין, והם אלו שיגרמו שירד גשם..." מחשבות כפירה אלו עלולות לצוץ בכל אחד ואחד, גם במחשבתו של אדם שומר תורה ומצוות, ולא רק בין אנשים הרחוקים משמירת התורה ומצוותיה. לכן כל אחד ואחד צריך לתקן בעצמו את הדרוש תיקון.

מון הרב שך זצ"ל סיפר, שפעם אחת הגיעו עובדים לעיירה רחוקה, שאנשיה מעולם לא שמעו ולא ראו מהי רכבת. העובדים סללו דרך, פיזרו חצץ והניחו פסי פלדה לארכה, והכפרים הנבערים הביטו בתדהמה על העבודה המתקדמת במהירות.

משלא הצליחו להתגבר על סקרנותם, ניגשו אל עובדי הרכבת, נעצו בהם מבט משתומם ושאלו: "מה זה?". "אנחנו סוללדים דרך", השיבו העובדים תוך כדי נשיאת פסי הפלדה הכבדים.

אולם עדין לא נחה דעתם של הכפריים, והם הוסיפו להקשות: "מדוע אתם מותירים מעבר כל כך צר? הרי הסוסים לא יצליחו לעבור!".

"אה", הניפו העובדים את ידם בביטול, "כאן לא נזדקק לסוסים כלל".

"ואיך תיסע העגלה?". השותממו הכפריים.

"עגלה זו תיסע ללא סוסים", קבעו העובדים. "לא יתכן", קראו הכפריים, "היא לא תיסע!". ומרגע זה ואילך אטמו את אוזניהם ולא הסכימו לשמוע אף מילה מן העובדים המוזרים.

לאחר זמן מה הושלמה העבודה, רכבת בעלת קרונות אחדים הגיעה למקום ולתדהמת הכפריים היא החלה לנסוע במהירות אדירה. "היכן הסוסים?", שאלו כולם, אולם איש מהם לא ידע

להשיב לשאלה זו.

משום כך קמו ועשו מעשה, הם שכרו את שירותיהם של שני בריונים, והבטיחו להם סכום כסף רב אם רק ימצאו היכן טמונה הרמאות הגדולה שמצליחה לתעתע בכולם ולהעלים מעיניהם את הסוסים?

הלכו השנים וכעבור זמן קצר חזרו ואמרו כי כתשעים אחוזים מן הרמאות הם כבר מצאו. "איך?" שאלו הכפריים בענין רב. "פשוט מאוד!", ענו הבריונים, "התחבאנו בין הקרון לגלגלים שמחוברים מתחתיו והמתנו שם כדי לראות מתי יצאו הסוסים, זמן רב חלף אבל הסוסים לא יצאו. בשלב זה יצאנו ממקום מחבואינו כדי להבין יותר את הענין, ואז הבנו מיד מדוע הקרון

נוסע, הוא פשוט היה מחובר לקרון שלפניו... חכמה גדולה! ברור שהוא יסע לאן שיוביל אותו הקרון!... אחר כך עברנו לקרון שלפניו וחפשנו שם את הסוסים. אותם, אומנם לא מצאנו, אך גילינו שגם הקרון הזה מחובר לקרון שלפניו, וכך עברנו לאורך כל הרכבת בעלת תשעת הקרונות ומצאנו שכל הקרונות מחוברים זה לזה. אם כן - תשעים אחוזים מן החידה כבר פתרנו, אומנם את עשרת האחוזים הנותרים לא הצלחנו להבין - לא הצלחנו לענות על השאלה איך נוסע הקטר?...

לענות על השאלה איך נוסע הקטר?... אך מהם העשרה אחוזים אלו לעומת תשעים האחוזים שפתרנו?..."

והרב שך המשיך ובאר: "מי שחושב שהגשם אינו מגיע מכאן, אלא הוא תלוי ברוחות שבקפריסין יישר כוחו! הוא הצליח למצוא את הקרון הקודם!... אבל הוא מעולם לא שאל את עצמו: היכן הקטר? כלומר: מיהו "ותן טל ומטר לברכה" וכן מיהו "ושבע את העולם כולו מטובך"... וממילא הוא לא הגיע לעומק הענין.

התשובה האמיתית לכך כתובה בשורה הראשונה בספרו של הרמב"ם, וכך נכתב שם: "יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע, שיש מצוי אחד ממציא לכל הנמצאים". זהו הקטר!

ורק על ידי התפילות שאנו נתפלל אליו אנו נזכה לגשמים! (ומתוך האור) שבת שלום ומבורך.

פרשת ר"ך

דבר תורה לסעודה שנייה

אור החיים הקדוש

"ויאמר ה' אל אברהם לך לך"

שואל האור החיים הקדוש: הקב"ה לפני שדיבר עם כל נביא קודם כל נגלה אליו. לעומת זאת אצל אברהם אבינו ע"ה, הקב"ה דיבר איתו ורק אחר כך נגלה אליו, ומה ההבדל?

ותירץ האור החיים ב' תירוצים:

א. משום שאברהם אבינו ע"ה נשתדל בהכרת בוראו מה שלא עשה אדם זולתו, ובגיל חמש שנים הכיר את בוראו מעצמו בהתחכמותו (נדרים לב), לכן לא היה צריך בורא עולם להתגלות לאברהם אבינו אלא אמר אליו דברותיו, וכבר ידע אברהם אבינו שהקב"ה הוא שמדבר איתו.

ב. אברהם אבינו היה האדם הראשון בקדושה, משום שבעשרה דורות שקדמוהו לא היה אדם שהכיר בבורא עולם, לכן הקב"ה לא נגלה לאברהם, וקודם דיבר איתו כדי לבחון אותו אם יקיים דבריו, ולאחר שקיים דבריו והלך לו מארצו וכו' אז נגלה אליו דכתיב (פסוק ז) וירא ה' אל אברהם, מה שאין כן שאר הנבראים שכבר קדמה ונשתקעה האמונה בלבם מאברהם והושרשו בקדושה- היה נגלה להם תחלה. והביא האור החיים ראייה מחז"ל שלמדו מהפסוק "שמעי בת וראי" (תהלים מה) על אברהם אבינו ע"ה. בהתחלה כתוב "שמעי" שקודם אברהם שמע את בורא עולם, ופעל כצויו, ואחר כך נגלה אליו הקב"ה, ועל זה נאמר "וראי". ולא היו שניהם שמיעה וראיה ביחד, אלא היה הפסק ביניהם.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם..."

בפסוק זה, שבו נתבשר אברהם אבינו על שיעבוד ישראל במצרים מוצאים חכמי ישראל רמז לששת הצומות הקבועים בשנה: "ידוע" - רמז לצום י' בטבת. "תדע" - רמז לתשעה באב ולתענית אסתר. "כי" - רמז ליום הכיפורים, החל ב' בתשרי. "גר" - רמז לצום ג' בתשרי (צום גדליה) "יהיה זרעך" - רמז לצום י"ז בתמוז.

הלכות שבת

עשיית כביסה מערב שבת שתיגמר בשבת

מותר לתת בגדים לתוך מכונת כביסה אוטומטית בערב שבת, סמוך לשקיעת החמה, ולהפעילה קודם שקיעת החמה, והיא מכבסת והולכת ביום השבת, [ונפסקת פעולתה באופן אוטומטי]. ויש להקל בדבר בפרט בחיילים המגיעים לחופשה קצרה בערב שבת אחר הצהריים, סמוך לכניסת השבת, ועליהם לחזור לבסיסים מיד בצאת השבת, ובמוצאי שבת יוצאו את הבגדים מהמכונה. ואחינו האשכנזים מחמירים בזה, אומנם אף לאשכנזים כשיש צורך בדבר, וכגון בחיילים המגיעים לחופשה קצרה, והשעה דחוקה להם ביותר, יש להתיר גם להם לעשות כן. (ילקו"י שבת)

דבר תורה לסעודה רביעית

שטרי הדיוטות

אסור לקרוא בשבת בשטרי הדיוטות, אפילו בעיון בלא קריאה. ולכן אסור לקרוא בשבת, [אף בעיון בלבד], בשטרי חוב, חשבונות של העיריה והחשמל, חשבונות הבנקים, חוזה של שכירות, וכל כיוצא באלה. ושטרות אלו דינם כמוקצה בשבת ואסורים בטלטול.

מי שזימן אורחים לשבת והכין להם מגדנות מערב שבת, וכתב בערב שבת כמה אורחים זימן וכמה מגדנות הכין להם, אסור לקרוא בשבת מתוך הכתב שמות האורחים המוזמנים, גזרה שמא יקרא בשטרי הדיוטות. והאיסור הוא אף אם כתב את הרשימה בפנקסו, ואפילו אם הרשימה כתובה על גבי כותל גבוה. אבל אם חקק בכותל חקיקה שוקעת, מותר. אלא שאמרו חז"ל חפצין אסורים חפצי שמים מותרים, ולכן המנהג בתפוצות ישראל שהשליח צבור קורא בשבת מתוך הכתב נדבות היחידים, וכן קורא בשבת בזמן קריאת התורה בין גברא לגברא, מתוך הכתב, שמות הנפטרים באותה שנה, כדי לעשות להם השכבה. וכן בסעודת מצוה יש להקל לקרוא את שמות המוזמנים מתוך הכתב. והיינו דוקא בשמש. ואחר שהשלים מלאכתו וקרא את המוזמנים אסור לו לעיין ברשימה בשבת.

דבר תורה לסעודה שלישית

הבן איש חי

"עשו מלחמה את ברע מלך סדום ואת ברשע מלך עמורה"

כתב הבן איש חי: מלאכים אלו, מלכו על ערי סדום ועמורה, אשר אנשיהם "רעים וחטאים מאוד" לה', כעדות התורה.

"מלך במשפט יעמיד ארץ" - כאשר המלכים והמנהיגים אינם מנסים להוכיח את העם על מנת שיתקנו את מעשיהם, הרי כל רעת אנשי המקום תלויה על צווארם, עד כדי כך שרשעת נתיניהם מתיחסת אליהם עצמם. והמסקנה היא: כי מלכים אלה, הם הרשעים האמיתיים, שבזמנם כל בני אומתם הושפעו לרעה עד להמרדה נוראה, היו המה רעים מצד עצמם, וגם רעים מחמת עוונות שאר בני עמם. וכבר ידוע ששמו של אדם רומז על מהותו, גם כאן רמזו הדבר בשמם של הרשעים: "ברע" נוטריקון ב' רע. כלומר ב' רעות היו עליו - רעת עצמו, ורעת אנשי המקום. "ברשע" ב' רשע כלומר ב' רשעויות, זו של עצמו. ורשעת אנשי עירו.

**שו"ת עם
הרה"ג אהרן נודיה**

הלכות כשרות המאכלים

שאלה: האם אוכלים נאסרים באכילה רק כאשר שהו מתחת למיטה או שמא אסורים באכילה גם כאשר היו מונחים בסמוך לה או מעליה?

תשובה: אוכלים שהיו בסמוך למיטה או מעליה מותרים באכילה לכתחילה. ובעניין אוכלים שהיו מתחת למיטה יש המתירים לאוכלם ויש מחמירים, ויש שרצו לחלק בין מיטה הראויה לשינה ובין מושב דאינו ראוי לשינה וכן בין תבשיל לדבר הנאכל חי כמו שהוא. ומכל מקום בזמן הזה כשקרקע הבתים מרוצפת יש להקל בדבר והוא הדין בקרקע שאינה מרוצפת בצירוף של הפסד מרובה, ועל כל פנים המחמיר תבוא עליו ברכה.

שאלה: האם מותר לספרדי שקיבל עליו הוראות מרן השו"ע בדבר בישולי עכו"ם, לקנות ולאכול מיני מאפה ותרגימא ממאפיה כשרה, בה מועסקים פועלים גויים המכניסים את הפת לתנור לאחר שהדליקו הישראל תחילה?

תשובה: גם לספרדים הנונהגים כדעת מרן השו"ע מותר לאכול פת או מיני מאפה שנאפו ע"י גוי בתנור שהודלק ע"י הישראל.

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין

תשובה:

הפוסקים התירו לילך בנעל שעל גבי סליטה תקוקים ציורים או אותיות, אף שבזמן הלכו על גבי אדמה רפה או שלג, מטבעים הציורים הללו באדמה. טעם ההיתר הוא, משום שאין לאדם שום פגנה ושום תועלת ביצירת כתב זה, וממילא חסר בזה בעצם שם מלאכת כותב (יען ב"חוט שני" ח"א עמ' קנ"ח).

אולם, בנדון שאלתנו, אדרבה, לאדם יש פגנה ותועלת בהטבעת צורות הסליות, וממילא יש לפגנו יצירת צורות שאסורה בשבת קדש! והגם שכתב זה אינו עשוי להתקיים לאורך זמן, מכל מקום אף כתיבה שאינה מתקיימת אסורה מדרבנן (כמבאר ברמב"ם בהלכות שבת "א-ט"ו).

ובכל זאת, יתכן להציע לשכן המעגן להציל את שכניו מהפסד מרובה, לנעל את הנעלים בצורה הפוכה, דהיינו את נעל ימין ברגל שמאל, ואת נעל שמאל ברגל ימין, באופן שצורת הסליטה תטבע בשוני וצדדי ההולך יהיו לא נוחים, כך שצורת הסליטה על גבי השלג לא תהיה משלמת. (באופן זה, ציור הצורה כרוך בתרי דרבנן: א) יצירת צורה שאינה מתקיימת, ב) שוני בעשיית הצורה. ונראה שבמקום חשש הפסד, יהיה נתן להקל בזה).

לסכסום: אין לפסע על השלג כשהמטרה היא להטביע בו עקבות. ונראה שאם ינעל את הנעלים בצורה הפוכה (שמאל בימין וימין בשמאל), יהיה הדבר מתיר.

שאלה: השאלה המעניינת שלפנינו, הגיעה מיהודים הדרים בשכונה יהודית בעיר לונדון. בלילות החרף המושלגים - ספרו תושבי המקום - התרבו בשכונתנו מקרי הגנבה בלילי שבת קדש. התברר, שהגנבים הערלים, נוקטים בשיטה יהודית להבחין האם שוהים בגי הבית בביתם או לא - הם פשוט עומדים מחוץ לבית, וסוקרים את פר השלג העבה שלפני הכניסה; כאשר מבחינים הגנבים שעל גבי פר השלג ישנם עקבות של נכנסים ויוצאים, הם מסיקים שבגי הבית נמצאים בביתם, וממשיכים לכתת הבאה, אף כשמוצאים הם את שכבת השלג חלקה ונקיה מעקבות, אות הוא שהבית ריק מיושבי, והגנבים נכנסים לבצע שם את זממם. אחד התושבים, יהודי ירא ה', ספר: באחד מלילות השבת, הבחנתי ששכני אינם נוכחים בשבת בביתם, וכך השלג בכניסה לביתם היה נקי לגמרי מעקבות. עלה בדעתי, לצאת ולפסע, הלוך ושוב, במשעול הכניסה לביתם, כדי למנוע מגנבים מלבקר שם.

אך לפתע עלה הספק בלבי - שמא יש בכך חשש של מלאכת כותב, בכך שאני עושה במתכוון צורות של סליות נעלים על גבי מעטה השלג? (דהיינו למרות שאין מדובר בכתיבת אותיות ממש, אלא בציור צורה, מכל מקום הדבר אסור, כמבאר ברמב"ם בהלכות שבת "א-י"ז, שלצד ציור הרי זו תולדת מלאכת כותב).

האם אכן יש מקום לחששו של היהודי?

**שו"ת עם
הרה"ג בנימין הוהה**

הלכות ברכות

שאלה: קנה בגד חדש ובירך עליו שהחיינו בעת שלבשו בפעם הראשונה וגילה שיש בו פגם והחזירו לחנות וקיבל בגד חדש האם יברך שוב שהחיינו. ומה הדין אם לא בירך שהחיינו על הראשון האם יברך על השני.

תשובה: לא יברך שהחיינו שוב על הבגד החדש. ואם לא בירך על הראשון והחליפו בחנות חייב לברך עליו שהחיינו.

שאלה: מי שאכל יוגורט שיש בו שברי פרי תות ולאחר מכן בא לאכול תות חדש בתחילת העונה פעם ראשונה האם יברך עליו שהחיינו.

תשובה: יברך שהחיינו על הפרי החדש.

שאלה: אחד מן התנאים לברכת הטוב והמטיב על יין, שישאר מהיין הקודם ששתיתי ממנו. ונשאלת השאלה האם אפשר לברך ברכת הטוב והמטיב אם נשאר להם מעט יין בכוס השתיה הראשון אם נחשב לנשאר לו מהיין הראשון.

תשובה: אם נשאר בכמות שרגילים לשתות יין זה רשאי לברך הטוב והמטיב על הכוס השני ובלבד שלשני האנשים השותים נשאר מהיין או שהם שותים מאותו כוס אבל אם נשאר בכמות שאין רגילות לשתות ושופכים את הנשאר אין רשאים לברך הטוב והמטיב על הכוס השני.

לדפואה שלומה

חנינה חנה בת רחל
סיגל בת חנינה חנה

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה בת רחל

למחן שלום ברחמי רח

מדי בת רחל
דוג'ה סלומון
בן דבקה
חנה בת חפסה
ת.נ.צ.ב.ה

למחן שלום ברחמי רח

ינית בת רחל
מאיר בן חנינה
ת.נ.צ.ב.ה.

למחן שלום ברחמי רח

גרציה לוי
בת מזל טוב
מזל בת חנה
ת.נ.צ.ב.ה

למחן שלום ברחמי רח

לאה בת
סוליקה רביבו ז"ל
(חי"ד)
ת.נ.צ.ב.ה

הלכות שאלת טל ומטר

צדיקים במיתתם קרויים חיים

בן, וכשעמד על דעתו והיה בחור בן שלשים ושבע שנים, אמרת לי "העלהו עולה לפניו" ונעשיתי עליו כאכזרי ולא ריחמתי עליו, אלא אני בעצמי כפיתי אותו ולא תזכור לי זאת ולא תרחם על בני? וכך עברו לפניו יצחק יעקב ומשה ולא נענו. באותה שעה קצצה רחל אמנו לפני הקב"ה ואמרה: רבוננו של עולם, גלוי לפניך שיעקב עבדך אהבני אהבה יתרה, ועבד בשבילי לאבא לבן שבע שנים, וכשהשלימו אותן שבע שנים והגיע זמן נשואי לבעלי, יעץ אבי להחליפני ולהביא תחתי את אחותי, והוקשה עלי הדבר עד מאוד כי נודעה לי העצה. והודעתי לבעלי ומסרתי לו סימן שיכיר ביני ובין אחותי כדי שלא יוכל אבי להחליפני. ולאחר מכן התחרטתי על כך, וכבשתי את רצוני, וריחמתי על אחותי שלא תתבייש. ובערב החתונה כאשר החליפו אותי באחותי, מסרתי לאחותי את כל הסימנים שמסרתי לבעלי, כדי שיעקב יהיה סבור שהיא רחל, ולא קנאתי בה. ומה אני שאני בשר ודם עפר ואפר, לא קנאתי לצרה שלי ולא ביישתי אותה, אתה מלך חי וקיים רחמן ונאמן, מפני מה קנאת לעבודת כוכבים שאין בה ממש, והגלית את בני ונהרגו בחרב ועשו אויבים בהם כרצונם? מיד נתגלגלו רחמיו של הקב"ה ואמר: בשביל רחל אני מחזיר את ישראל למקומם. שנאמר: "כה אמר ה' קול ברמה נשמע נהי כבי להנחם על בניה על בניה מאנה מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שר לפעולתך נאם ה' ושבו מארץ אויב. ויש תקוה לאחריתך נאם ה' ושבו בנים לגבולם". **יום שלישי י"א חשוון יום פטירתה זתע"א.**

רחל אמנו ע"ה

בי"א בחשוון בשנת אלפיים מאתים ושמונה שנים לבריאת העולם, נפטרה רחל אמנו ונקברה בדרך אפרת היא בית לחם. רחל לא זכתה להיקבר במערת המכפלה יחד עם שאר האבות והאמהות משום שנפטרה בדרך בטרם עת ובגיל צעיר יחסית, בזמן לידת בנה השני בנימין. יעקב קבר את רחל על אם הדרך והקים מצבה על קברה. רחל נקברה בבית לחם כיון שיעקב ראה שגלות ישראל העתידית תעבור בבית לחם והוא קיווה שרחל תחוש את הצער הגדול של בניה ותתפלל עליהם בשמים. קבר רחל נהפך לציון דרך בזיכרון ההיסטורי של עם ישראל - רחל אמנו מגלמת מבחינתנו כיהודים את עוצמתה של הנשמה בהשתדלותה לעורר את רחמי הקב"ה שיגאל את בניו מן הגלות ויביאנו אל הארץ המובטחת. רחל מסמלת מסירות נפש תוך ויתור על שלמות אישית. היא מוותרת על רצונה להיקבר במקום קדוש, כדי להיות לעזר לבניה. ועל כך אומר לה הקב"ה: "יש שר לפעולתך". המדרש מספר שבאותה שעה שנחרב בית המקדש הגיע הקב"ה ואתו מלאכי השרת וירמיהו הנביא. כשראה הקב"ה את בית המקדש, אמר: בודאי זהו ביתי וזהו מנוחתי, שבאו אויבים ועשו בו כרצונם. באותה שעה היה הקב"ה בוכה ואומר אוי לי על ביתי! בני היכן אתם? מה אעשה לכם? התריתי בכם ולא חזרתם בתשובה! אמר הקב"ה לירמיהו: לך 'קרא לאברהם יצחק יעקב ולמשה מקבריהם שהם יודעים לבכות לפני. מיד הלך ירמיהו וקרא לאבות הקדושים ולמשה. מיד פתח אברהם לפני הקב"ה ואמר: רבש"ע, בגיל מאה שנה נתת לי

הלכות ברכ עלינו

ברכת השנים - ה"גשם" כולל את כל העניינים הגשמיים - ביום שני בערב ליל ז' במרחשוון התחלנו לבקש על הגשמים בתפלת העמידה, ולכן נחזור על הדינים השייכים לזה, בתוספת נוסף.

תקנת חכמים לשאול גשמים

תקנו חכמים לשאול (לבקש) מה' יתברך טל ומטר בימות הגשמים ב"ברכת השנים". ובארץ ישראל מתחילין לשאול מליל שבעה במרחשוון. וברכת השנים היא ברכה כוללת על צרכי בני אדם הנצרכים לשפע שיושפע אליהם ממרומים. ובכלל הברכה ענין הפרנסה והברכה שתהיה שרויה בכל מעשה ידינו.

והטעם שכל עניני הפרנסה תלויים בברכת השנים, הוא משום שהגשמים כשמים כן הם, "גשם", מלשון גשמיים, כי הדבר הבסיסי ביותר שאנו מקבלים ממש מאת ה' מן השמים, הוא הגשם, שאנו זקוקים לו כדי לחיות, ובכלל ברכת הגשמים כלולים כל עניני הגשמיים הדרושים לאדם לעבודת ה'.

זמן שאלת גשמים

לעולם יש להתחיל בארץ ישראל לשאול גשמים מליל

שבעה במרחשוון, אף על פי שהשנה (התשע"ח), יחול שבעה במרחשוון בשלב מאוחר מאד, משום שכן תיקנו חכמים, לעולם לשאול גשמים מיום שבעה במרחשוון. (מבחינת חילופי העונות, השנה אנו מאחרים מאד את התאריכים. שהרי השנה שעברה היתה מעוברת, וכן שנת התשע"ד היתה מעוברת, וכעת אנו כבר בחודש נובמבר, שהוא בתחילת החורף ולא בסתיו). וכפי שיוסבר בהמשך.

הטעם שלא מבקשים גשמים מיום שמחת תורה

אף על פי שהיה מן הראוי לבקש טל ומטר כבר ממוצאי חג הסוכות, מכיון שכבר נכנסנו לעונה הראויה לירידת גשמי ברכה, (ולכן אנו נוהגים להזכיר "גבורות גשמים" דהיינו "משיב הרוח ומוריד הגשם" כבר מתפילת מוסף של שמחת תורה), מכל מקום תיקנו רבותינו שאין לבקש גשם מהשם יתברך בברכת השנים אלא מליל שבעה במרחשוון, משום שבחג הסוכות היו כל ישראל עולים להגל לבית המקדש, ואחר כך היו חוזרים לבתיהם, ויש מהם שהיו צריכים ללכת בדרך לביתם עד שבעה במרחשוון, ובכדי שלא ינזקו עולי רגלים מחמת הגשמים, תקנו שלא ישאלו גשמים אלא מליל שבעה במרחשוון. ואף שבזמננו לא שייך כל טעם זה, מכל מקום אין לשנות מתקנות חז"ל.

לכרבה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת רות

לדפואה שלומה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
סולטנה
בת פדחה

לכרבה והצלחה

מדרכי זיפה
מזרנו וב"ב
ליאוד זשיר
מזרנו

לכרבה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון רבקה
הודיה לוי
אריאל בן מאיה
עטרה בת יעל

לדפואה שרומה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
אבי בן מרים

